

Sygn. akt I C 1334 / 16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Małgorzata Wąchala**

po rozpoznaniu w dniu 18.11.2016 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. S.**

przeciwko **(...) S.A. we W.**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę 16 000 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego **1 333, 50 zł** kosztów procesu.

I C 1334 / 16

UZASADNIENIE

Powód T. S. wystąpił przeciwko pozwanemu oznaczonemu jako Kancelaria (...) S.A. we W. z pozwem zawierającym następujące żądania:

1. nakazania pozwanemu złożenia oświadczenie o treści:

Kancelaria (...) S.A. we W. ul. (...) niniejszym przeprosza Pana T. S. zamieszkałego w W. ul. (...) za niezgodne z prawdą posądzenie, przypisywanie i nękanie za rzekomo pobrany kredyt w (...) S.A. z siedzibą w L. o nr sprawy (...), nr umowy (...) na kwotę 11 015, 52 PLN słownie: jedenaście tysięcy piętnaście PLN i 52 gr. Przepraszamy za błędne wskazanie tej osoby zamiast wskazania osoby, która kredyt ten pobrała, a której PESEL to (...). Przepraszay również za błędne z samego założenia kierowanie do Pana T. S. licznych pism i wezwań oraz nękanie Jego i Jego Rodziny częstymi telefonami i ponagleniami oraz wezwaniami do spłacenia kredytu, podając nasze konto bankowe nr (...) wskazując jednocześnie, że dłużnikiem jest adresat T. S., którego PESEL to (...). Przepraszamy Jego i członków Jego Rodziny tj. żony A. S. (1), córki A. S. (2) i syna A. S. (3) za ciągle nękania telefoniczne i zastraszanie, że „o ile kredy nie zostanie spłacony, to należność zostanie ściągnięta innymi metodami, często bolesnymi lub za pomocą egzekucji komorniczej”.”;

2. nakazania pozwanemu przesłania tego pisma ostemplowanymi pieczęciami i podpisanymi przez kierownictwo (...) S.A. do:

a. Sądu Okręgowego w Lublinie do sprawy II Cz-e 47/10,

b. Sądu Rejonowego w Lublinie do sprawy XVI Nc-e 234208/10,

c. Sądu Rejonowego w P.,

d. Komornika przy Sądzie Rejonowym w P.T. R.,

e. Komisariatu Policji w K.,

f. Komisariatu Policji W.;

3. nakazania pozwanemu opublikowania oświadczenia na łamach prasy codziennej, tj. (...) w W.;

4. zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia za wyrządzone krzywdy i poniesione przez niego straty materialne i moralne, płatnego w terminie 14 dni pod uprawomocnienia się wyroku;

5. zasądzenia od pozwanego na rzecz Ośrodka (...)w L. kwoty 1 000 zł płatnej w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że Komornik Sądowy w P. T. R. wszczął przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne, podczas gdy dłużnikiem była zupełnie inna osoba. Powód nigdy nie korzystał z kredytu we wskazanym Banku. Na skutek wyjątkowego draństwa i lenistwa tzw. specjalistów wysokiej klasy zatrudnionych w (...)powód częściowo utracił zaufanie społeczeństwa i władz oraz rodzinny, która również była nękana przez pracowników (...), telefony i nachodzenie ich domów i mieszkań. Pozwany w swoich pismach, ponagleniach i w czasie rozmów telefonicznych usiłował wykazać i trwał przy tym, że powód jest tą osobą, która wyludziła kredyt i nie spłaciła go. Powód był nękanym przez pracowników (...) od 2009 r. Jest nękanym i zastraszonym on i jego rodzina. Dzieci powoda czują się zagrożone, są znerwicowane przez ciągłe telefony od pozwanego.

W odpowiedzi na pozew z dnia 01.09.2015 r. (...) S.A. we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana podniosła, iż powód w sposób niewłaściwy oznaczył stronę pozwaną, gdyż nie istnieje podmiot o nazwie Kancelaria (...) S.A., a jedynie spółka działająca pod nazwą (...) S.A. Z uwagi na fakt, iż do pozwu zostały załączone pisma kierowane do powoda przez (...) S.A., pozwana domniemywa, iż intencją powoda było pozwanie tej spółki.

Pozwana przyznała, iż wysłała do powoda załączone do pozwu pisma z dnia 29.03.2014 r. i 22.05.2014 r. wzywające do spłaty zadłużenia, pomimo iż powód nie jest dłużnikiem wierzycieli, na rzecz których pozwana prowadzi działania windykacyjne, w tym (...) (L.) S.A. Pozwana kontaktowała się telefonicznie i listownie z powodem, ponieważ działała pod wpływem błędu, iż to powód jest dłużnikiem wierzyciela – (...) S.A. Taka sytuacja wynikała ze zbieżności imienia i nazwiska powoda oraz jego poprzedniego miejsca zamieszkania, tj. K., z danymi faktycznego dłużnika, a w konsekwencji błędnego przypisania adresu i numeru telefonu powoda do posiadanych przez pozwaną danych dłużnika. Niezwłocznie po powzięciu wiadomości o tej sytuacji, której skutkiem było nieuzasadnione nawiązywanie kontaktu z powodem, pozwana wysłała do powoda pismo, w którym wyjaśniła przyczyny nieporozumienia i przeprosiła za zaistniałą sytuację.

Pozwana zaprzeczyła, iż nękała powoda i zastraszala, iż ściągnie należność „bolesnymi metodami”.

W związku z faktem, iż pozwana przeprosiła powoda, nawet w przypadku, gdyby sąd stwierdził naruszenie dóbr osobistych powoda, skutki tego ewentualnego naruszenia zostały już usunięte poprzez złożenie jednoznacznego oświadczenia wobec powoda, w którym pozwana wskazała przyczyny zaistniałej sytuacji, przeprosiła powoda oraz zapewniła, iż dane powoda zostały oznaczone w sposób uniemożliwiający ich ponowne użycie.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Pismem z dnia 02.11.2009 r. Kancelaria Prawna (...)sp. k. we W. skierowała do powoda – pod adresem ul. (...) (...) (...) W. – wezwanie do zapłaty 23 415, 74 zł na rzecz wierzyciela (...) (L.) S.A. z tytułu umowy nr (...) z dnia 14.03.2005 r. zawartej z (...) Bankiem S.A.

/ dowód: pismo z dnia 02.11.2009 r. – k. 9 /

Nakazem zapłaty z dnia 13.10.2010 r., XVI Nc-e 234208/10, Sąd Rejonowy w Lublinie zasądził od T. S. na rzecz (...) (L.) S.A. w L. 24 936, 38 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29.07.2010 r. do dnia zapłaty oraz 2 717, 62 zł kosztów procesu.

Nakaz ten został doręczony powodowi w dniu 18.11.2010 r.

/ dowód: nakaz zapłaty z dnia 13.10.2010 r. – k. 26 /

Pismem z dnia 08.03.2011 r., KM 251/11, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w P. T. R. zawiadomił T. S. zam. ul. (...) (...) (...) W., o zajęciu wierzytelności należnych od Naczelnika US W.-U. z tytułu nadpłaty podatku w celu zaspokojenia roszczenia wierzyciela (...) (L.) S.A., reprezentowanego przez r.pr. K. B., przeciwko T. S., pesel (...), zgodnie z tytułem wykonawczym – nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 13.10.2010 r., XVI Nc-e 234208/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 21.02.2011 r., obejmującego:

- należność główną – 24 936, 38 zł,
- odsetki do 08.03.2011 r. – 1 980, 56 zł,
- koszty procesu – 2 727, 62 zł,
- koszty zastępstwa w egzekucji – 600 zł,
- opłatę egzekucyjną – 4 445, 18 zł,
- wydatki gotówkowe – 33, 90 zł.

/ dowód: zawiadomienie z dnia 08.03.2011 r. – k. 25 /

Pismem z tego samego dnia, KM 251/11, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w P. T. R. wezwał powoda do zapłaty przypadających wierzycielowi (...) (L.) S.A., reprezentowanemu przez r.pr. K. B., przeciwko T. S., pesel (...), zgodnie z tytułem wykonawczym – nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 13.10.2010 r., XVI Nc-e 234208/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 21.02.2011 r., należności:

- należność główną – 24 936, 38 zł,
- odsetki do 08.03.2011 r. – 1 980, 56 zł,
- koszty procesu – 2 727, 62 zł,
- koszty zastępstwa w egzekucji – 600 zł,
- opłatę egzekucyjną – 4 445, 18 zł,
- wydatki gotówkowe – 33, 90 zł.

/ dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 08.03.2011 r. – k. 77 /

Postanowieniem z dnia 08.03.2011 r., KM 251/11, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w P. T. R. przyznał wierzycielowi (...) (L.) S.A. koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 600 zł.

/ dowód: postanowienie z dnia 08.03.2011 r. – k. 78 /

Pismem z dnia 29.03.2014 r. (...) S.A. poinformowała powoda – pod adresem C. (...) (...)-(...) K., że w związku z brakiem reakcji na liczne propozycje ugodowe przypomina o możliwości wszczęcia postępowania sądowego na zlecenie wierzyciela w celu uzyskania sądowego nakazu zapłaty, oraz że wierzyciel wymaga spłaty całości zadłużenia w kwocie 11 015, 52 zł do dnia 14.04.2014 r.

/ dowód: pismo z dnia 29.03.2014 r. – k. 5 /

Pismem z dnia 24.04.2014 r. Kancelaria Prawna (...)spółka komandytowa poinformowała powoda – pod adresem C. (...) (...)-(...) K., że aktualnie wierzyciel oczekuje wpłaty kwoty uwierzytelniającej w wysokości 307, 51 PLN, która pozwoli utrzymać sprawę na etapie polubownym i przypomniała o konsekwencjach braku wykonania zobowiązania pieniężnego w postaci naliczenia odsetek oraz skierowana sprawy na drogę postępowania sądowego i egzekucyjnego.

/ dowód: pismo z dnia 24.04.2014 r. – k. 7 /

Pismem z dnia 22.05.2014 r. (...) S.A. skierowała do powoda – pod adresem C.(...) (...)-(...) K. – informację dot. szczegółów sprawy, w której podała następujące informacje:

- kwota zadłużenia na dzień 22.05.2014 r. – 11 129, 41 zł,
- data ostatniego kontaktu telefonicznego – 23.11.2013 r.,
- data ostatniej wpłaty – brak,
- ważny komunikat i rozwiązanie – spłata w ratach – wpłata kwoty 154, 58 PLN do 06.06.2014 r.

/ dowód: pismo z dnia 22.05.2014 r. – k. 6 /

Dnia 07.01.2015 r. (...) S.A. we W. skierowała do powoda pismo następującej treści:

„Szanowny Panie.

W konsekwencji rozmów telefonicznych, jakie zostały zainicjowane ze strony Spółki oraz korespondencji wysłanej na adres: W., ul. (...), pragniemy na wstępie Pana przeprosić za zaistniałe nieporozumienie i narażenie na sytuacje powodujące niepokój.

Pragniemy wyjaśnić, że zainicjowane przez Spółkę działania wynikały z błędu systemu informatycznego powstałego na skutek zbieżności Pana imienia i nazwiska powoda z danymi dotyczącymi innego klienta Spółki. Prosimy Pana o zrozumienie, że powstałe zdarzenie absolutnie nie było zamierzonym, co oczywiście nie tłumaczy narażenia Pana na powstałe nieprzyjemności.

Uprzejmie informujemy, że dane w postaci Pana numeru telefonu oraz adresu zostały oznaczone w sposób uniemożliwiający ich ponowne użycie.

Jeszcze raz przepraszamy Pana za zaistniałą sytuację i zapewniamy, że dołożyliśmy wszelkich starań celem wyeliminowania podobnych przypadków w przyszłości.”.

/ dowód: pismo z dnia 07.01.2015 r. – k. 48 /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód wystąpił z żądaniem nakazania pozwanemu złożenia oświadczenia o przeprosinach oraz zapłaty zadośćuczynienia i sumy pieniężnej na cel społeczny, czyli z roszczeniami służącymi ochronie dóbr osobistych.

Zgodnie z art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Powód jako podstawę faktyczną swoich roszczeń wskazał nękanie go przez pozwanego, kierowanie bezzasadnych wezwań do zapłaty, ponagleń, itp., bezpodstawne przypisywanie powodowi statusu dłużnika. Tego rodzaju działania co do zasady mogą zostać uznane za naruszające dobra osobiste, w szczególności godność osoby, do której wezwania są kierowane, a także prawo do prywatności. Wymaga to jednakże oceny treści kierowanych pism, ich ilości i intensywności.

Według art. 24 § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne, a w razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie; na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zgodnie zaś z art. 448 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Powód wykazał, że otrzymał od (...) S.A. dwa pisma zawierające wezwania do zapłaty, ponaglenia lub podobne oświadczenia – pisma z dnia 29.03.2014 r. i 22.04.2014 r. Z treści pierwszego z nich można wnosić, iż podobne pisma były już wcześniej kierowane. Ponadto powód otrzymał pismo z dnia 24.04.2014 r. wystosowane przez Kancelarię Prawną (...). Z żadnego ze wskazanych pism nie wynika, na rzecz jakiego wierzyciela działała firma (...) S.A. oraz Kancelaria Prawna (...). Można jedynie domniemywać, że chodziło o (...) S.A. w L.. Powód zaprzeczył, aby był dłużnikiem firmy (...) S.A. albo podmiotu, na rzecz którego ta firma windykacyjna działała. Powołał się na sytuację zaistniałą wcześniej, kiedy to zostało wobec niego bezpodstawnie wszczęte postępowanie egzekucyjne. Faktycznie z treści pism kierowanych do powoda przez Komornika Sądowego T. R. wynika, że dłużnikiem w postępowaniu egzekucyjnym miał być T. S. o nrze pesel (...), czyli inna osoba niż powód. W sprawie XVI Nc-e 234208/10 i KM 251/11 wierzycielem była firma (...) (L.) S.A. w L. reprezentowana przez pełnomocnika z Kancelarii Prawnej (...). Kancelaria ta mieści się we W. przy ul. (...), czyli pod takim samym adresem, jak (...) S.A. we W. – firma windykacyjna. Są to jednakże różne podmioty – dwie spółki (komandytowa i akcyjna) czyli osoby prawne, mające własną podmiotowość prawną. Nawet fakt, iż mieszczą się pod tym samym adresem, nie oznacza ich tożsamości.

Wobec powyższego powód mógłby kierować wobec (...) S.A. wyłącznie roszczenia związane z własnymi czynnościami tej firmy, w tym jej pracowników. Powoływanie się na bezpodstawne prowadzenie egzekucji trzy lata wcześniej i doznanie wskutek tego szkody jest nietrafne. Należy zresztą zwrócić uwagę, iż powód po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego mógł i powinien był wystąpić o umorzenie tego postępowania wobec skierowania egzekucji do osoby, która nie jest dłużnikiem – art. 825 pkt 3 kpc, złożyć skargę na czynności komornika – art. 767 § 1 kpc, a także domagać się zwrotu nienależnie pobranych kwot. Ewentualne roszczenia z tym związane mogłyby być kierowane jednakże wyłącznie wobec wierzyciela w sprawie KM 251/11 lub komornika prowadzącego to postępowanie.

Jeżeli chodzi natomiast o relacje powoda z pozwaną (...) S.A. powód nie wykazał, jakie sam podjął czynności w związku z kierowanymi do niego wezwaniami. Nie wykazał, aby udzielił odpowiedzi na kierowane pisma, zażądał wyjaśnień, przedstawił swoje stanowisko, przede wszystkim zaprzeczył istnieniu długu i zażądał zaprzestania działań windykacyjnych. Nie można zatem stwierdzić, aby pozwanemu można było przypisać działanie uporczywe, złośliwe,

ignorowanie stanowiska powoda, brak woli wyjaśnienia sprawy. W takich okolicznościach wystosowanie dwóch wezwań do zapłaty, które nie zawierają żadnych obraźliwych, agresywnych czy w inny sposób niepokojących sformułowań, nie może zostać uznane za naruszenie dóbr osobistych. Ilość i częstotliwość wezwań kierowanych do powoda nie była nadmierna, a ich treść nie wskazywała na to, że zamiarem pozwanego było dręczenie, zastraszenie czy niepokojenie powoda (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17.11.2015 r., I ACa 310/15). Takiego wniosku nie uzasadnia zawarcie w piśmie z dnia 29.03.2014 r. uprzedzenie o możliwości wystąpienia na drogę sądową.

Należy zwrócić uwagę, że skoro już w 2011 r. w stosunku do powoda prowadzone były czynności zmierzające do wyegzekwowania nienależnego świadczenia obciążającego innego dłużnika o tym samym imieniu i nazwisku, to w razie ponownego wystąpienia takiej sytuacji powód powinien być już świadomy istnienia prawnych możliwości aktywnego przeciwstawienia się takiej sytuacji. Nic nie wskazuje, aby zadowolającego powoda efektu nie mogłyby osiągnąć skierowanie jednego konkretnego pisma prezentującego stanowisko powoda i wskazującego na bezpodstawność skierowanych wobec niego wezwań. Powód nie wykazał, aby takie pismo skierował.

Niezależnie od powyższego należy jednak zwrócić uwagę, że już po wystosowaniu pism w okresie marzec – maj 2014 r. pomiędzy stronami prowadzone były jednak jakieś rozmowy lub korespondencja zmierzające do wyjaśnienia spornej sytuacji. Konsekwencją tego było wystosowanie do powoda pisma z dnia 07.01.2015 r. Pozwany nie przedłożył dowodu doręczenia powodowi tego pisma w okresie, w którym pismo zostało sformułowane. Jednakże po zgłoszeniu tej okoliczności przez pozwanego w odpowiedzi na pozew powód do niej się nie odniósł. Powód został zobowiązany do złożenia pisma procesowego zawierającego ustosunkowanie się do odpowiedzi na pozew i zgłoszenie wszelkich twierdzeń i wniosków dowodowych w terminie 14 dni (k. 105). Wezwanie zostało mu doręczone dnia 12.10.2016 r. (k. 106), zatem termin do złożenia pisma upływał z dniem 26.10.2016 r. Pismo wniesione dnia 04.11.2016 r. podlegało zwrotowi na podstawie art. 207 § 7 kpc. Przepis ten przewiduje zwrot pisma złożonego z naruszeniem art. 207 § 3 kpc, zgodnie z którym w toku sprawy sąd może oznaczyć termin, w którym należy złożyć pismo przygotowawcze, czyli takie, w którym strona przedstawia swoje stanowisko przed rozprawą. Brak odniesienia się w wyznaczonym terminie do odpowiedzi na pozew oznacza, że powód nie zaprzeczył skutecznie twierdzeniom zawartym w odpowiedzi na pozew.

Powód nie odniósł się do odpowiedzi na pozew w zakresie powołania się przez pozwanego na złożenie powodowi oświadczenia o przeprosinach w piśmie z dnia 07.01.2015 r. Nawet przyjmując, iż pismo takie nie zostało mu wcześniej doręczone, to powód otrzymał je wraz z odpisem odpowiedzi na pozew doręczonym mu dnia 12.10.2016 r.

Pismo datowane na dzień 07.01.2015 r. zawiera oświadczenie (...) S.A. o przeproszeniu powoda za zaistniałe nieporozumienie związane z błędnym potraktowaniem powoda jako dłużnika podmiotu, w którego imieniu działała ta spółka, a także wyjaśnienie przyczyny takiego stanu. Powód nie odniósł się do treści tego oświadczenia, nie wskazał okoliczności, które miałyby stać na przeszkodzie uznaniu go za stanowiące należyte usunięcie skutków ewentualnego naruszenia dóbr osobistych powoda.

Zgodnie z art. 24 § 1 kc na żądanie poszkodowanego osoba naruszająca dobra osobiste winna dopełnić czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności złożyć oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie.

W ocenie Sądu Okręgowego oświadczenie pozwanego zawarte w piśmie z dnia 07.01.2015 r. odpowiada wskazanemu wymaganiu. Pozwany złożył zatem oświadczenie mające odpowiednią treść, a także odpowiednią formę – na piśmie, adresowane bezpośrednio do powoda. W ten sposób osiągnięty został pożądaný efekt, jakiemu służy dyspozycja art. 24 § 1 kc. Oświadczenie zostało złożone jeszcze przed tym, jak pozwany otrzymał odpis pozwu, czyli nie było wyłącznie skutkiem wystąpienia przez powoda na drogę procesu cywilnego.

W takich okolicznościach za bezzasadne należy uznać utrzymywanie się powoda przy żądaniu nakazania pozwanemu złożenia oświadczenia o przeprosinach.

Niezależnie od powyższego całkowicie chybione było żądanie przesłania tego oświadczenia podmiotom wymienionym w pkt 2 lit a) - f) pozwu. Przeprosiny winny co do zasady zostać złożone w taki sam sposób, w jaki nastąpiło samo

naruszenie dóbr osobistych. Jeżeli naruszeniem takim byłoby kierowanie do powoda bezpodstawnych wezwań do zapłaty, to również przeprosiny winny zostać zawarte w piśmie przesłanym powodowi.

Ponadto z przyczyn wcześniej wskazanych nie ma podstaw do kierowania oświadczenia do Sądów Okręgowego i Rejonowego w Lublinie, Komornika Sądowego i Komisariatów Policji, gdyż postępowanie przed tymi sądami i postępowanie egzekucyjne nie były prowadzone z udziałem (...) S.A.

Całkowicie chybione było zawarte w punkcie 3 pozwu żądanie opublikowania przeprosin w gazecie (...). Domaganie się przeproszenia w prasie jest nieadekwatne do sposobu naruszenia dóbr osobistych, jeżeli do takiego naruszenia doszło niepublicznie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31.01.2007 r., I ACa 1682/06). Rodzaj czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych musi być odpowiedni, tzn. musi zależeć od rodzaju naruszonego dobra osobistego, a także intensywności i zasięgu naruszenia tego dobra; nie zawsze konieczne jest uciekanie się do tak daleko idącego środka, jakim jest ogłoszenie w prasie; wskazany środek nie powinien być w zasadzie stosowany, gdy samo zajście, w toku którego doszło do naruszenia dobra osobistego, jest znane tylko wąskiemu gronu osób (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10.10.2012 r., I ACa 675/12).

Następnie należy zwrócić uwagę, iż powód nie może domagać się przeproszenia także członków jego rodziny. Jeżeli inne osoby, oprócz powoda, poczuły się dotknięte działaniami pozwanego, to mogą wystąpić z własnymi roszczeniami o ochronę naruszonych dóbr osobistych. Można też dodać, iż jeżeli członkowie rodziny powoda są osobami wykształconymi (z dwoma fakultetami, jak to wskazał powód w pozwie) i na wysokich stanowiskach, to z pewnością dysponują możliwościami właściwej reakcji na działania pozwanej spółki, np. poprzez wystosowanie odpowiedniego pisma za pośrednictwem adwokata.

Powód zgłosił także żądania zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 15 000 zł oraz przekazania na cel społeczny kwoty 1 000 zł. Po pierwsze na gruncie art. 448 kc niedopuszczalna jest kumulacja roszczeń o zadośćuczynienie na rzecz poszkodowanego oraz o zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany przez niego cel społeczny; żądanie zadośćuczynienia na swoją rzecz i żądanie zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na cel społeczny są żądaniami alternatywnymi, co wyklucza ich kumulację. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2005 r., I CK 256/05; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 04.07.2006 r., I ACa 21/06). Po drugie, żądania te należy uznać za nieusprawiedliwione, albowiem nic nie wskazuje, aby treść kierowanych do powoda w 2014 r. pism została upowszechniona i u powoda wystąpiła wymagająca zadośćuczynienia krzywda w postaci negatywnego postrzegania go w opinii osób trzecich.

Reasumując sąd nie dopatrył się okoliczności uzasadniających uwzględnienie zgłoszonego przez powoda żądania, wobec czego oddalił powództwo w całości.

Zgodnie z art. 98 kpc pozwanemu jako wygrywającemu sprawę przysługuje zwrot kosztów procesu. Koszty te po stronie pozwanego obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w kwotach: 360 zł – w zakresie niepieniężnego roszczenia o ochronę dóbr osobistych - § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 2 400 zł – w zakresie roszczenia o zapłatę 16 000 zł - § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, tj. łącznie 2 777 zł.

Ze względu jednak na sytuację materialną powoda, w tym fakt, iż osiąga on dochód jedynie z emerytury, sąd uznał za usprawiedliwione jedynie częściowe obciążenie go kosztami należnymi pozwanemu – art. 102 kpc, wobec czego zasądził od powoda połowę tychże kosztów, tj. 1 388, 50 zł.

Mając powyższe na uwadze sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.